

Karin Wahlberg – lärare, läkare och författare

Karin Wahlberg gjorde sin författardebut som femtioåring, alldeles i början av det nya millenniet. Tolv år och tio böcker senare är hon nu aktuell med romanen *Än finns det hopp*. Den utspelas i sjukhusmiljö, året är 1953, och en polioepidemi har blossat upp i Sverige.

Karin Wahlberg är en ambitiös person med tre yrkesidentiteter; lärare, läkare och författare. Hon har studerat vitt skilda ämnen som filosofi, nordiska språk, teologi och naturvetenskap. Efter att ha jobbat som lärare i ett tiotal år, sadlade hon som 37-åring om och började forska och studera till läkare. Men vad var det egentligen som gjorde att hon som 50-årig specialist i gynekologi och obstetrik ”kom ut” som författare?

– Jag har alltid varit intresserad av att skriva, uppväxt som jag är med skrivmaskinsknatter och böcker. Min pappa hade gjort en klassresa från en enkel bakgrund och jobbade som journalist. Ordglädje, humor och skrivande var en naturlig del av min uppväxt. När jag väl kom igång med att skriva märkte jag att jag hade ett visst flyt.

Författarkarriären inleddes, när Karin Wahlberg under det förra millenniets sista år arbetade som läkare i Lund. En vanlig morgon på jobbet började helt oplanerat en deckarintrig i sjukhusmiljö formas i hennes hjärna. Karin gick hem och storyn hon hade i huvudet växte snabbt fram under hennes flinka fingrar. Kriminalromanen *Sista jouten* var ett faktum. Den blev hennes författardebut och publicerades 2001.

– Då var jag femtio år, båda barnen var utflugna. Jag hade ett intressant yrke och tryggad försörjning. Detta var viktigt för mig, eftersom jag hade fått hela min tillvaro rubbad, när jag var nio år och min mamma dog i bröstcancer. I boken *Rosa boken: 10 berättelser om bröstcancer* (Månocket, 2012), har jag skrivit om detta. Det var något av terapi för mig, och många tycker att det är min bästa text.

I dubbel bemärkelse mångsidiga Karin Wahlberg har under de senaste drygt tio åren producerat sammanlagt åtta kriminalromaner, en historisk roman, och ett par barnböcker. Det

är som om historierna finns lagrade inom henne och bara väntar på att komma ut. Men Karin lämnar inget åt slumpen; skivarflytet utesluter inte en noggrann och omfattande research.

– Statistiska centralbyråns sammanfattningar har varit en guldgruva för mig när jag samlat fakta för min senaste bok *Än finns det hopp* (Wahlström & Widstrand). Mycket stoff har jag samlat genom att gå igenom anmälningsärenden till Socialstyrelsen. Jag har satt mig in i vad som skrevs i tidningarna, vilken musik som spelades och andra tidsmarkörer. Via olika källor har jag försökt att rekonstruera samhällsförhållanden och de sjukhusanställdas arbetssituation.

Det flyter på bra muntligt också, när Karin Wahlberg kommer igång. Hon visar sig vara en ytterst lättpratad person, som lätt svävar ut på många varierande områden. Det märks att Karin gillar att möta människor och få dela med sig av sitt rika inre. Hennes sakliga och vårdade språk, kombinerat med de levande miljöskildringarna, har skaffat henne en stor och trogen läsekrets.

– När jag är ute och lanserar en ny bok, händer det ofta att mina läsare kommer fram till mig. En del gråter av tacksamhet över att mina böcker har öppnat en hel skattkista av egna minnen av lukter, miljöer och personer.

I den nu aktuella boken får vi följa ett antal olika människor under några år, i skuggan av ett sjukhus. Karin Wahlbergs dokumentära roman tar sin utgångspunkt i en polioepidemi, som bröt ut över hela landet för exakt sextio år sedan, och som många av dagens 60-plussare har egna minnen av. Att drabbas av ”barnförlamning” var ett skräckscenari för många av dåtidens barn och ungdomar.

– Boken skildrar vardagen i en svensk småstad på 50-talet, med ett sjukhus och en sjuksköterskeskola i centrum för handlingen. Sjukhusmiljön, som jag känner väl inifrån, har jag försökt teckna på ett levande och trovärdigt sätt. Jag har velat skildra människor från olika yrkesgrupper och levnadsförhållanden, som det är lätt att identifiera sig med.

Karin Wahlberg är en aktiv person, som utöver sitt omfattande författarskap även arbetar halvtid som läkare på kvinnokliniken i Visby. Nu planerar hon ytterligare två romaner med samma huvudpersoner, miljö och tid. Den ena har hon redan kommit en bit på väg med, den andra har hon inte detaljplanerat än. Hon räknar med att begränsa sig till 50-talet, men flytta fokus från epidemi till kirurgi.

– Jag vill skriva om människors liv och villkor, ur ett ’golvperspektiv’. Den arbetslivserfarenhet jag hade innan jag kom in i läkaryrket, har gjort att jag aldrig satt mig själv på någon piedestal. Jag är en läkare ’på golvet’ och jag vill att det ska dofta något av ’golvet’ i det jag skriver. Människor ska kunna känna igen sig, fylla i luckorna och skapa sig egna föreställningar. Jag vill också levandegöra den här tidsperioden, med dess inslag av både gott och ont, avslutar Karin Wahlberg.

Intervju: Börje Norlén